

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 29 maja 2020 r. – P / „K” EOOD

(Sprawa C-229/20)

(2020/C 271/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: P

Strona pozwana: „K” EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE ⁽¹⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że koszty usług dodatkowych uzgodnionych w związku z umową o kredyt konsumencki – takie jak opłaty za możliwość odroczenia i obniżenia rat – stanowią część rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w ramach kredytu?
- 2) Czy art. 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że nieprawidłowe wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem (kredytobiorcą) należy uznać za brak wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt, a sąd krajowy powinien wyciągnąć konsekwencje przewidziane w prawie krajowym na wypadek niewskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt konsumencki?
- 3) Czy art. 22 ust. 4 dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym sankcja nieważności umowy o kredyt konsumencki, w ramach której zwrotowi podlega jedynie wypłacona kwota główna, jest proporcjonalna w wypadkach, w których umowa o kredyt konsumencki nie zawiera dokładnego wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania?
- 4) Czy art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że przewidzianą w dodatkowym porozumieniu do umowy o kredyt konsumencki – zawartym odrębnie i dodatkowo w stosunku do umowy głównej – opłatę za pakiet usług dodatkowych należy uznać za część głównego przedmiotu umowy i, odpowiednio, w odniesieniu do niej nie ma zastosowania ocena dotycząca nieuczciwości?
- 5) Niezależnie od odpowiedzi na pytanie trzecie, czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z pkt 1 lit. o) załącznika do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że warunek zawarty w umowie o usługi dodatkowe związane z kredytem konsumenckim – w której przewidziano abstrakcyjną możliwość odraczania i rozkładania płatności przez konsumenta, za co powinien on uiścić opłatę, nawet jeśli nie skorzysta z takiej możliwości – jest nieuczciwy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, Dz.U. 2008, L 133, s. 66.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29.